

Слѣдъ това събрание, Българетѣ и Гръцитѣ започнали да опустошаватъ Тракия до Цариградъ. Долня Марица била опрѣдѣлена като граница за завоеванията отъ двѣтъ страни. Още въ сѣщата година, съюзниците обиколили даже Цариградъ. Между това Асѣнь завоевалъ пѣтьомъ Пловдивъ, гдѣто Франкитѣ се били закрѣпили, вѣроятно, още прѣзъ врѣмето на Бориловото поражение. Съ своята храбростъ латинцитѣ успѣли да отблъснатъ обсадителитѣ на Цариградъ. Слѣдъ това, Асѣнь прѣстаналъ да отдава важностъ на съюза съ Ватаса. Той повикалъ въ Одринъ дъщеря си Елена, годеницата на Византийския прѣстолонаслѣдникъ, ужъ да ѝ види още единъ пѣтъ, и ѝ завелъ съ себе си въ Търново. Като прѣкъсалъ връскитѣ съ Ватаса, Асѣнь влѣзълъ въ сношение съ папата. По негово желание, въ България билъ испратенъ прѣзъ Май 1237 год., папски легатъ, за да води прѣговори относително цариградската империя; но на 28 Февруарий 1238 год., папа Григорий IX-й поискалъ отъ Унгарския Кралъ Бела IV да обяви кръстоносенъ походъ противъ Асѣня. защото послѣдний неискалъ ужъ да се присѣдини къмъ римската черква и защищавалъ богомилитѣ, съ които, въ ието на католическата черква, въ сѣщото врѣме били водени кървави войни въ Босна и Южна Франция. Такива искания били исказани и на Императора Балдуина II-й. Бѣла се приготвявалъ да завладѣе България. На кръстоносцитѣ, идящи противъ „еретичитѣ и схизматици“ Българи, обѣщали прощение на грѣховетѣ. Но кръстоносний походъ не се съставилъ. Асѣнь намѣрилъ за добръ открито да се съедини съ Балдуина II-й, като неговъ „защитникъ“; обаче едноврѣмното умирание на съпругата му унгарка, сина му и патриарха Йоакима, когато съ Франкитѣ и Куманитѣ напалъ единъ градъ въ Тракия, било причина да се примири съ Ватаса и да испрати дъщеря си назадъ. Прѣзъ 1240 год. Асѣнь се оженилъ за Ирина, дъщерята на плѣнения и ослѣпенъ Епирски Царъ Тодора. Освободенъ отъ робството, Тодоръ съ Асѣнюва помощъ завладѣлъ Солунъ, поробилъ брата си Императоръ Мануила и прѣдалъ управлението на сина си Ивана. Прѣзъ Юний 1241 год. умрѣлъ и билъ погрѣбенъ въ черквата Св. Четиридесетъ мъченици Ив. Асѣнь II-й, най-великия отъ Асѣнювцитѣ и, рядомъ съ Симеона, най-отличния отъ всички български царие. Той оставилъ цар-